

Arrest

nr. 272 815 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de impliciete beslissing van 7 januari 2022 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 266 235 van 31 december 2021.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 26 september 2021 aan op de luchthaven van Zaventem met een vlucht vanuit Turkije, zonder in het bezit te zijn van de nodige binnenkomstdocumenten. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot terughouding (bijlage 11) genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoeker een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring in, dat aanhangig is bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV/II X.

1.2. Op 21 december 2021 werd verzoeker gerepatrieerd naar Turkije. De Turkse autoriteiten weigerden om verzoeker toe te laten tot het grondgebied wegens een inreisverbod, zodat verzoeker op 22

december 2021 vanuit Istanbul werd teruggestuurd naar België. Bij zijn terugkeer in België werd verzoeker vastgehouden in het gesloten centrum van Steenokkerzeel. Tegen wat hij duidde als een *“impliciete beslissing tot vasthouding”* diende verzoeker een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering werd verworpen met het arrest nr. 266 235 van 31 januari 2021.

1.3. Op 6 januari 2022 wordt een nieuwe poging gedaan om verzoeker naar Turkije over te brengen. Ook ditmaal wordt de binnenkomst door Turkije geweigerd en moet verzoeker teruggebracht worden naar België. Hij wordt op 7 januari 2022 opnieuw in het gesloten centrum geplaatst.

Het huidige beroep is gericht tegen deze laatste beslissing, die verzoeker duidt als een *“impliciete beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering”*.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat te wijzen op artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet) bepaalt dat een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden. De Raad is derhalve niet bevoegd voor de behandeling van een beroep gericht tegen een (impliciete) beslissing tot vasthouding.

Ter terechtzitting betoogt de advocate van verzoeker dat hij inmiddels in vrijheid werd gesteld, maar dat hij desondanks een maand onterecht opgesloten werd.

Dit wijzigt evenwel niets aan de vaststelling dat het voorwerp van het beroep een beslissing tot vasthouding is, waarover de Raad geen rechtsmacht heeft. De Raad merkt daarnaast op dat verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing tot terughouding (bijlage 11) van 26 september 2021, dat eerlang zal worden behandeld.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT